

Königsjodler Klettersteig

Judit beszélt először nekem erről a klettersteigről, megmutatva a híres videót is. Arra határozottan emlékszem, milyen érzés volt megnézni azt a videót. Gúvadt szemekkel tapadtam a monitorra, és közben izgalom szorította kicsire a bensőmet, a vágyakozás izgalma, amikor valamit nagyon meg akar tenni az ember. Ezt éreztem: ezt akarom, ezt végig kell járnom!

Hát most sikerült ☺ Csaba szervezésében összeállt és felkerekedett a csapat: Judit, Zsuzsa, Csaba, Gergő és jómagam. A társaság rajtam kívül álló tagjai Bp-ről indultak el augusztus 19-én pénteken a délutáni órákban, én pedig Tatabányán ragadtam hozzájuk, és irány Ausztria az autópályán! Meglepően jól elfértünk öten az Ignisben a csomagokkal együtt, melyek tökéletesen kitöltötték a rendelkezésükre álló csomagteret és a nem létező „kalaptartót”.

A mi buzgón segítőkész Emesénk segédletével már sötét este érkeztünk meg a Königsjodlerre igyekvők által használt parkolóba, mely a Salzburgtól délre lévő Mühlbach am Hochkönig falu után lelhető fel. Mivel tudtuk, hogy másnap 4-kor kelünk, az esti program már csak a sátor felverésére, esetleg némi étel vételezésére szorítkozott. A sátrakat a parkoló szélére, a fenyők alá állítottuk. A hőmérséklet remek módon enyhe volt, Zsuzsa el is határozta, hogy kint alszik, megszemlélve a csillagos eget. Sajnos az éjjel jött eső bekergette őt a sátorba.

A hajnali kelés nem is volt olyan vészes, mint ahogy számítottam – bár én vackoltam ki a legkésőbb. Némi köd lengett, viszont a hőmérséklet továbbra is enyhe volt. Gyors megreggeliztünk, összecsomagoltunk, részben a kocsiba pakoltunk, részben a hátizsákba, aztán 5 óra körül felkerekedtünk. Megkezdődött a mintegy 2 és fél órán át tartó felfelé vándorlás. Még sötét lefelé vágunk át a hold fényére hagyatkozva. Itt-ott homályos, néma tömegek heverték a fűben vagy az út szélén: éjszakai tehénkéek voltak.

Feltörekvésünk során a Nap is egyre jobban előbújt, a sötétség oszlott, a felhők a völgyekbe szorultak. A fülem tiltakozva bedugulgatott. Egyre melegebb lett, lekerültek a pulcsik, gatyaszárak. Sűrűn megálltam és visszanéztem, megcsodáltam a panorámát.

Mire elértük a beszállást, a hasam korogva jelezte, hogy bizony felhasználtam a reggelit mind. A szél nagyon fúj, hűvös lett, vacogtam. Végül nemcsak a gatyaszárat és pulcsit húztam vissza, de kabát mellett is döntöttem. A beszállás előtt tartottunk egy hosszabb pihenőt, ettünk, csodáltuk a kilátást, a hegyek közti völgyekben tóként elterülő felhőket, majd felszerelkeztünk, és Csaba kinyilatkoztatta: mostantól egy csapat vagyunk, bevárjuk egymást, és aki elfáradt és pihenne, az szóljon. Újra elővett az aggodalmam, hogy fogom-e bírni ezt a nehéz steiget, de aztán már nem foglalkoztam a kérdéssel, hisz már itt voltam a lábánál, és ennyi. Fel kell rá menni, és valóra váltani a vágyat!

A sorrend így vala: elől Gergő (szerintem ő megfontoltan halad), utána Zsuzsa (ő repülne, ha tehetné ☺), majd Judit (ő lelkes gépként menne és menne), majd én, mint a legkevesebb tapasztalattal rendelkező s talán leggyengébb egyén, s a sort Csaba zárja, felügyelve ezáltal kicsibéit, és később segédkezve pihenésben.

Rögtön a kezdés jó nehéz volt számomra, egyes források szerint D-s. Judit beleesett a beülőbe; én jó nehézkesen küzdöttem át magam rajta.

A továbbiakról nem tudok rendes idő- és térbeliséget felvázolni. Bámulatosan gyönyörű helyen jártunk, éles gerincen mentünk fel és le a világ tetején, alattunk elképesztő mélységben még mindig felhős völgyek, és hegyek körben... Gyönyörű volt!

Három helyszín volt meghatározó számomra. Az első a kötélhíd: egy drót megy át lábmagasságban, kettő pedig kézmagasságban. Mindezek két messzebb lévő szilafalat kötnek össze, melyen át kell jutni. Jó volt, bár a későbbiekhez képest szinte semmi! Gergő videózott rólunk, ahogy egyenként átegyensúlyoztunk a dróton. Judit bedobott egy balettos mozdulatot, Csaba pedig megkérdezte, hogy vágjon-e kéjes pofát? ☺ Könnyen átjutottunk mind, ízelítőnek jó is volt.

Ez után jött az igazi szenzáció: a „repülő róka”! Egyes leírások szerint mintegy 10 m-nyi szakadékot lehet áthidalni ezen a ponton. Egy darab drót feszül a két sziklafal között, azon kell átjutni! Mivel a steigezők száma meglehetősen felszaporodott, míg itt a sorunkra vártunk, volt módunk megfigyelni másokat, hogy hogyan szelik át a távot. Le is szűrtük, hogy majd hátunkra fordulva fejjel előre, vízszintesre nyújtott testtel fogunk „átrókázni”. A sorrendet tartottuk, így miután Gergő átért, megint levideózta mindannyiunk átkelését. Élmény volt a javából! Miközben ereszkedtem alá az indulási pontra, megérintett a gondolat, hogy nem fogok-e megrettenni? De aztán megint arra kellett rájönnöm, amire már többször: áldás, hogy valami módon gyártásom során kifelejtették belőlem a félelemérzetet! Az embert a félelmei és főbiái annyi élménytől megfosztják! Szerencsére engem nem, így aztán a Csabától kapott pótkantárt és persze az alapköteleket a drótra akasztva megkezdtem átkelésemet a rókán. Ahogy már csak a dróton voltam, jutott eszembe, hogy bizony az imént lecsatoltam valamiért a zsákom derékcsatját, és azt elfelejtettem visszacsatolni. Így aztán szegény zsákom végig ringva kacérkodott a mélységgel. Nehézkesen haladtam, nehéz volt húzni magam az ugráló karabineren, és mint kiderült: egy ilyen mutatvány jó karizmot kíván! Talán félútig juthattam, mikor már el is fáradtak a karjaim. Pihentem némit, és meglepően jó volt ott csüngeni a semmi felett! Utólag a videót látva jutott eszembe: vajon miért nem engedtem el a kezeimmel is a drótot, hogy csak a karabineren csüngjek? Ez valahogy ott eszembe sem jutott. Talán a védelmi ösztön kapcsolt be.

A kis pihenő után húztam-vontam magam tovább, de már jó nehéz volt. A karjaim örültek, mikor átértem, én pedig rájöttem: ez nagyon izgis kaland volt! Nagy magasság fölött csüngtünk, és még ha lett volna nálunk csiga, mint a nyíl, átsuhantunk volna! Utánam már csak Csaba volt soron, őrá emlékszem, hogy úgy jött át, mint a csík. Hát vannak karizombeli különbségeink ☺

A harmadik emlékezetes helyszín a fal volt, melyen elfogyott az erő a kezeimből. A fal előtt volt a „vészjárat”: akinek elege van, vagy kipurcant, az itt leléphetett. A steig mellett le lehetett menni. Mi nyilván nem éltünk a lehetőséggel ☺

Szóval a fal igen durva volt, C-s, D-s részekkel teli. Az én szememben: csak fel és fel szinte függőleges falon! Visszagondolva hogy ezt legyűrtem, nagy teljesítmény részemről. Sok karizmot vettem igénybe, bár Csaba tanácsolta, hogy inkább lábbal rugaszkodjak mindig feljebb. De valahogy úgy éreztem, karral jobban bírom. Nagyon nehéz részek voltak, de ment. Lassabb voltam a többieknél, fáradtam is már, így Csabával lemaradtunk. Aztán elfogyott az erőm... Szóltam Csabának, hogy pihennék. Rákötözött a pihenő kantárra, és szusszantunk egy darabot. Akkor már elég kimerült voltam, de a tudat, hogy még van vissza biz' tán sok is, valahogy erőt adtak. De nem ám úgy, hogy koncentrálnom kelljen az erő jöttére, valahogy egyszerűen úgy volt: tudtam, hogy van még vissza, és tudtam, hogy menni kell, így mentem. Csak azért az a kis pihenés kellett. A többiek addig továbbhaladtak. Utána mi is elindultunk, és idővel és fáradságos munkával sikerült leküzdenem ezt a falat.

Egyébiránt sok ember járta aznap végig a királyi utat. Többször előreengedtünk tempósabb népeket; sokféle nyelvet hallottunk. Népszerű hely ez, és teljes joggal. Az, amikor az ember ilyen magasságban egy éles gerincen áll, körülnéz, látja maga körül a csúcokat, maga alatt a zöld völgyeket, a völgyekben felhőket, ahogy a szél zúg a fülében, és süt a nap körül... Páratlan élmény, és hihetetlen szerencsésnek érzem magam, amiért átéltem!

Ha jól emlékszem, mintegy hat órán át másztunk. A leírások szerint nagyjából 700 m szintet tettünk meg, de ez csak a kezdő- és a végpont közötti különbség. A sok le- és felmenet lényegesen növelte a ténylegesen megtett szintet.

A steig vége a Hoche Kopf elnevezésű csúcs. De olyan hirtelen kerül ám elő, hogy váratlanul éri az embert. Én örülni sem tudtam neki eleinte. Nem olyan, mint mikor már egy ideje látszik a vége, és tudod, hogy már csak mennyi van vissza. Nem, hanem egyszer csak ott van, és vége.

Mert ekkor már egy jó ideje vártuk a végét. Nem csak jómagam, Judit is mondta, hogy már vége lehetne. Én már nagyon fáradt voltam, de ez mindaddig nem tudatosodott, amíg még menni kellett.

A Hoche Kopfon Csaba gépével elvégeztük a csúcs-csapat-fotót egy angol srác segítségével. Szusszantunk, és megszemléltük a perselyt, mely ide volt helyezve. Ha tetszik a steig, adakozunk, hogy fenn tudják tartani. Zsuzsa belepénzelt. Volt még egy doboz, feltételezhetően füzetet, tollat rejtett, de én alig figyeltem rá, a sok látnivaló lekötött.

És megláttuk aznapi úticélunkat: a Matrashaust. De milyen távol volt még! Egy csúccsal odébb. Csaba kinyilatkoztatta: találkozunk a házban. És ők elindultak Judittal. Zsuzsa még almát csócsálva elheverészett egy kövön, én pedig végtelen lassan cammogva megindultam Gergő nyomában a ház felé. Azt hiszem, abban a tempóban még papám is megelőzött volna bennünket. Lassan átvonultunk egy félig olvadt gleccser havas szélén, majd megkezdődött a kövek közti botladozás. Le és fel.

Nyilvánvaló volt, hogy Csabáékat nem érzük utol. Egyszer aztán Zsuzsa is elhúzott mellettünk. És Gergővel mi csak vánszorogtunk... Mentünk 10 lépést és megálltunk. Fújattunk. Kuriózum volt ez a fáradtság az életemben. Gergő azt mondta, neki légszomja van. Nekem emellett fáradtságom is volt. Már méterekben gondolkodtunk... Hova jut az ember! Többször leültem pihenés gyanánt. Háttal ültem a menetiránynak, és megkérdeztem Gergőtől, hogy milyen messze van a következő oszlop? (Lévén piros-fehér csíkos oszlopok jeleztek az utat a csupasz sziklák közt.) Azt válaszolta, nagyjából 5 méter... Kitért belőlem a nevetés, de ez az a fajta nevetés volt, ami majdnem sírásba csapott át... Mit vittem véghez! Csúcsteljesítmény! És most meghalok, tán el sem jutok a házig... Le akartam feküdni a kavicsokra, és ott elaludni. De mentem tovább, végtelen lassúsággal...

Valahogy végül felértünk az 2941 m magas csúcson lévő házhoz, és csatlakoztunk a többiekhez, akik a kajáldarészben ültek már. Ha lefekszem az asztalra, biztos ülve elalszom. Ennyire még tán sosem voltam lepusztulva. Enni is alig tudtam valamit. Gondolkodtunk, hogy lefeküdjünk-e már aludni, de úgy döntöttünk, hogy inkább majd 8 körül (talán fél 4 körül lehetett akkor). És idővel magamhoz tértem. Estefelé kártyáztunk (az elmaradhatatlan steiges Mocsár!), majd megnéztük és körbefotóztuk a naplementét sok más emberrel egyetemben. Utána a szállásra húzódtunk. Mi egy alagsori szobában kaptunk ágyakat. A szoba akár a jégverem. 5 db emeletes ágy volt benne, mi öten a felsőket kaptuk meg.

Jó volt aludni, bár nem aludtam el olyan gyorsan, mint vártam. 3 lópokróccal takaróztam; fejünként kettő járt, de aki felhozta a hálósákját, adott pokrócot a többinek. Még jól fel is öltöztem a takarók alá, de majdnem megsültem éjjel. Reggel fél 6 felé Zsuzsa riasztott:

keljünk, hamarosan napfelkelte! 6 felé már kint ültünk több emberrel együtt, és vártuk a fényes korongot. Szép volt! Utána megreggeliztünk (lekváros/Nutellás/mézes/vajas kenyér + tea vagy kávé), aztán felkerekedtünk. Tudtuk a leírásokból, hogy lefelé is 3-4 óra az út.

A leút ilyen volt: órákon át lejtős kavicsos, köves csúszkálás... Halál volt! Csaba és Zsuzsa elővették gyermeki énjüket, és nem a felfestett útvonalon mentek, hanem toronyiránt csúszkáltak lefelé. Mi hárman egy darabig együtt maradtunk a kijelölt úton, de aztán Judit is behúzott, és megint mi maradtunk hátra Gergővel. Komótosan szeltük a kilométereket. Közben jól megbámésztuk a steiget oldalról. Lélegzetelállító volt a tudat, hogy tegnap ezt jártuk végig! Óriási! Most is már szaporodtak a népek: színes kis figurák a szürke hegyek gerincén. A rókára is tökéletes rálátás nyílt, le is fotóztam, ahogy valaki átgörgött rajta. Gergő videót készített az eseményről. Szóval gyönyörű volt ez a hatalmas szikla, és tök jó, hogy mellette kell lemenni, így más perspektívából is láthatjuk azt, amit tegnap csak felülről volt alkalmunk áttekinteni.

Láttuk a többieket, ahogy leértek egy darabig. Majd elkezdtek felfelé menni a hegy oldalában! Kiáltásokkal megkommunikáltuk velük, hogy mi biz nem megyünk arra, nem vágytunk felfelé menetre. Így aztán itt kettévált csapatunk. Kínlódva caplattunk tovább lefelé. Csak le és le és le, a combizmok teljes gőzzel dolgoztak. Meg-megcsúsztunk. És még mindig csak lefelé... Már azt képzeltem: ha most vízszintesre lépnénk, rögvest hasra esnénk, annyira nem tudnánk már máshol járni, mint lejtőn.

Megjelent néhány páfrány, majd valami picike növényzet. Aztán jött a fű, kisebb cserjék, és aztán leérünk a fák közé! Élvezet volt. Tehenek által legelt réteken mentünk át, és egy elárvult boci is az utunkba került, aki kéjes arccal tűrte, hogy megvakirgásztam a buksiját. Cserébe megnyalogatta a kezem, ragacsos nyála a meztelen csigát juttatta eszembe ☺

Csaba ránktelefonált, hogy élünk-e még, majd elénk jött kocsival egy menházig. Így aztán mi délre értünk le, a csapat másik fele már 10-re.

Ettünk, pakoltunk, és jöttünk haza. Fél 6-kor már Tatabányán voltam.

Lenyűgöző hétvége volt! Óriási élmény, hogy ezen a helyen jártam, és óriási, hogy tudom: képes vagyok megcsinálni egy ilyen steiget! Tudom már, hogy D nehézségig elbírok velük! És az a lenyűgözően szép hely, azok az óriási hegyek... Mindannyiunk szívét elrabolták.

Írta: Győri Dia